

שרית ישי מדווחת על חוויותיה במשך 6 שעות של שהות בביירות המערבית

השעה היתה 9 וחצי בבוקר. אורי אבנרי ביקש שניפגש בחדרו. עלינו לחדרו שבמלון אלכסנדר במיזרח-ביירות. מתוחות מאוד. ידענו מה הבשורה שתהיה בפיו. אבנרי אמר שאנחנו יכולים לחצות את הקוים למערב-ביירות.

ענת ואני התיישבנו. אבנרי ביקש שנשר קול ונחליט אם אנחנו מוכנות לקחת על עצמנו את הסיכון. הוא אמר שלדעתו אין כל סכנה מהעבר השני של הקוים. הסכנה העיקרית היא בחציית הקוים, אך יתכן מאוד שגם מהעבר השני לא הכל בטוח. הוא סיפר לנו כי על פי תיאום מראש אנחנו אמורים לעבור לעיר המערבית דרך המוסיאון, שהוא המעבר הגדול ביותר לצד המערבי. הוא אמר ששם, בצד המערבי, ליד תחנת-בדיקה של אש"ף, יתכה לנו איש בשם אחמד. הטלוויזיה הגרמנית ובראשה איש-הקול גראלד ארנץ, תתלווה אלינו ותסקר את כל הביקור. קשה לתאר את מה שעבר בראשי מהרגע שבו נודע לי כי קיימת אפשרות לעבור

רבת. מלון מפואר נוסף שנהרס, הוא מלון בריסטול. המלון היחיד המתפקד עדיין הוא מלון קומדור, שבו בחרו העיתונאים להשתכן. איזור מלון סנס ג'ורג' נחשב לאיזור מגורים יוקרתי, גרו בו רבים מאנשי הסגל הדיפלומטי של השגרירויות הזרות. אנשי אש"ף בחרו שלא להרשות לנו חלק זה של העיר.

גלוייה צבעונית של ביירות המערבית, כפי שנראתה בימים הטובים הישנים, לפני שהתחילה מילחמת האזרחים. זהו איזור בתי-המלון של ביירות המערבית, כשהמלון הבולט הוא מלון סנס ג'ורג' המפורסם, שנהרס בקרבות הרבים בין הפלסטינים והנוצרים בביירות המערבית.

לעבור את ההקו

של הטלוויזיה הגרמנית פגשו אותנו. הם נסעו לפנינו במכונית המרדסס שלהם. הורינו לנהג להיצמד אליהם ונסענו בכיוון מערב-ביירות. נסענו במשך כשלוש דקות בסימטות מעוקלות, ואז הגענו לרחוב המוסיאון, רחוב רחב-ידיים שידע ימים טובים יותר.

מצד שמאל הבחנו במיבנה העתיק והיפהפה של מה שהיה פעם המוסיאון הלאומי של לבנון. המוסיאון אינו הרוס, אך הוא פגוע מאוד ואת פיתחו חוסמים שקייחול. עשרות מכוניות התנהלו באיטיות לכיוון מערב העיר. הצפיפות היתה אימה. היה עלינו לעבור שלושה מחסומים: את מחסום הפלאנגות, את מחסום הצבא הלבנוני ואת מחסום אש"ף.

במחסום הפלאנגות לא נעצרנו. גם את מחסום הצבא הלבנוני עברנו. מצד ימין של הכביש הבחנתי בניין האפור והמפואר של מה שהיה פעם הפרלמנט הלבנוני. בתוכו ישבו חיילים של צבא-לבנון. הבחנתי במראה סדוקה באולם-הכניסה שלו. לידו היה בניין גוסף, מרשים ביופיו. זהו בניין המועצה הלאומית לביטחון, וממול מיגרשים של מירוצייסוסים, מוקפים בחומת-ענק. השיירה התנהלה לאיטה. יש שיגרת-לשון האומרת: הייתי משותקת מאימה. במיקרה שלי זו לא היתה שיגרת-לשון. זו היתה אמת לאמתה. הייתי משותקת מאימה. ענת היתה מכוונת בחוך עצמה. היא לא אמרה מילה. אך תיארת לי שהיא פוחדת לא פחות ממני. שאלתי את אורי אם הוא פוחד והוא אמר: "לא, אבל אני מתוח". בשלב מסוים הוא ירד מהמכונית והלך עם גראלד ארנץ. הם הגיעו ברגל עד המחסום ואז התקרב אלינו חייל לבנוני הרגשתי שנישמת פורחת. התחלתי לנוע באינחות על המושב. ענת הניחה את ידה על ירכי וסיגנה מבין שפתייה: "שבי בשקט!"

אורי חזר ופיו בשורה: האיש שלנו מחכה לנו מהעבר של הפלסטינים. הוא הלך עם גראלד עד המחסום, גראלד עבר את המחסום, חיפש את אחמד ואז הסתבר שאחמד הוא ס-צופן. שמו של האיש שחיכה לנו היה גאזי ואורי אמר שהוא מכיר היטב את האיש. שהוא פגש אותו קודם באירופה.

לא הייתי מוכנה לסבול כמה שעות. אולם הייצר העיתונאי גבר לבסוף. הודעתי לאורי וענת שאני מצטרפת.

„הייתי משותקת מאימה“

ל רדנו מהמלון. נכנסנו למונית לבנונית. גראלד ארנץ ואנשי הערוץ השני נית.

בקיטורים. כשהיא חוזרת ואומרת: „העבור דה האמיתית היא שם. לא פה!“ אך מעבר לשיקול העיתונאי, היה עניין הסיכון העצמי. איש לא הבטיח לי דבר. נאמר לי בפירוש שהעסק מסוכן. ידעתי שלא אסלח לעצמי אם אפסיד את הסקופ הזה. חשבתי שבתי לא תסלח לי אם יקרה לי משהו. ידעתי שאסבול כמה שעות קשות במלון אלכסנדר כשאמתין שם לענת ולאורי וידעתי שבתי תסבול כל ימי חייה, כי אני

למערב-ביירות, ועד שהחלטתי לעבור. היו לי עשר דקות כדי להחליט. ההחלטה היתה קשה ביותר. לא בכל יום מזדמנת לעיתונאי הזדמנות כזאת. היה ברור שם דובר פה בסקופ היסטורי. יומיים תמימים הסתובבנו בביירות המירוחית ולכלנו היה ברור שהעבודה האמיתית נמצאת מהעבר ההוא. בביירות המערבית. ענת היתה מדוכאת במשך כל היומיים. כל לחיצה שלה על המצלמה היתה מלווה

כי הקומה העליונה של בניין זה שימשה כמישרדו של אחד ממנהיגי אש"ף, אבו איאד. באותו רחוב התפוצצה מכונית-תופת. אנשי אש"ף טוענים, כי את המכונית הציבו אני הפלאנגות.

בתחילת הרחוב, שבו נמצא מישרדו של מחמוד לבא"י, קדם בניין שלם תחתיו מהפצצה מהאוויר. אנשי אש"ף סיפרו

הפצצה מהאוויר